

(Ἡράκλ. Κίσ.) Σκίαθ. Γαρεφαλιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. κ.ά.) Κρήτ. Μέγαρ. Χίος Γαρ'φαλιά Κυδων. Κύθν. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Πυλ. Τριφυλ.) Τσακων. Γαρεφολιά Στερελλ. (Δεσφ.) Γκαρουφαλιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γαριφαλίνα ἡ, Κύθηρ. γαροφαλίνα Κύθηρ. κ.ά. γαρουφαλίνα Πελοπν. (Ἀργολ. Ἑρμιόν.) κ.ά. — Χελδρ. -Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 13 γαρ'φαλίνα Τσακων. — Ν. Χαλιόρ., Ὑδρέκ. Θρῦλ., 84.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

1) Γαριφαλιά 2, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἑρμιόν.) κ.ά. — Ν. Χαλιόρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐχει μιὰ γαριφαλίνα ποὺ μοσκοβολᾷ ὅλος ὁ δρόμος Κύθηρ. 2) Γαρίφαλο 3, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀργολ.) : Ἄσμ.

Τὰ μάτια σου εἶναι ὁμορφα σὰ δὴν ἐλὶα τῇ φείνα, τὰ χεῖλη σου εἶναι κόκκινα σὰ δὴ γαροφαλίνα Κύθηρ.

Γαροφαλίνα κόκκινη μὲ τὰ σαράδα φύλλα, σαράδα σ' ἀγαπήσανε, μὰ πάλι γὼ σέ πήρα αὐτόθ. 3) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν διόσανθος ὁ σινικὸς (*dianthus chinensis*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (*caryophyllaceae*), καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ Χελδρ.-Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀραπογαριφαλέα, σπαρτί. 4) Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν ταγήτης ὁ στιλπνὸς (*tagetes lucida*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) Τσακων. κ.ά.: Ἐφτύκα δὴ τσεῖ γαρ'φαλίνα τὸν τζήπο (ἐφύτρεψα δύο τρεῖς γαριφαλίνας εἰς τὸν κῆπον) Τσακων. Συνών. γαριφαλιά 4, κατιφές. 5) Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ πτελώματος) Κύθηρ.

γαριφαλίτσα ἡ, σύνθη. γαρουφαλίτσα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαριφαλιά καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ τὸ μέγεθος «γαριφαλιά», δι' ὃ ἰδ. γαριφαλιά 2, ἡ ἀπλῶς ἡ γαριφαλιά κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν σύνθη.: Ἐχον νιὰ μ' κρὴ γαριφαλίτσα, ἀλλὰ εἶμι γιουμάτ' λουλούδια Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) : Ἡ γαρουφαλίτσα μας δὲν ἐβγαλε ἀκόμα γαρούφαλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. κορασίδων ἢ γυναικῶν, ὅπου καὶ ὕφ' οὗς ἰδιωματικούς τύπους ἀπαντᾷ τὸ πρωτότυπον Γαριφαλιά, δι' ὃ ἰδ. γαριφαλιά.

γαρίφαλο τό, γαρόφαλο Κρήτ. Κύθηρ. Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. γαρόφαλ-λο Χίος (Πυργ.) γαρόφαλου Θράκ. (Αἰν. Μαῖστρ. Μυριόφ. Σηλυβρ. κ.ά.) Κυδων. Λέσβ. γαρούφαλο πολλαχ. γαρούφαλον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γαρούφαλ-λο Χίος (Ἀνάβατ.) γαρούφαλ-λῶο Ρόδ. γαρούφαλε Τσακων. γκαρούφαλον Ἡπ. (Ζαγόρ.) γαούφαου Σαμοθρ. γαρούφελο Ἡπ. (Χιμάρ.) γαρέφαλο Εὐβ. (Βρύσ.) Κρήτ. Μέγαρ. γαρέφαλ-λο Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ.ά.) Χίος (Ἀμάδ.) γαρέφαλου Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Κυδων. γαρίφαλο σύνθη. γαρίφαλ-λο Κάλυμν. Λέρ. Νίσυρ. κ.ά. γαρίφαλον σύνθη. βορ. ἰδιωμ. γαριόφαλο Σκῦρ. γαριέφαλον Ἰμβρ. γαρούφαλ-λῶο Ρόδ. γαράφιλον Πόντ. (Χαλδ.) γαρέφ'λου Μακεδ. (Χαλκιδ.) γκαρόφεαλο Ἀπουλ. καρόφαλο ἈΡουμελ. (Φιλιππούπ.) καρόφαλον Λῆμν. καρούφαλον Ἡπ. καρόνφουλο Καλαβρ. (Μπόβ.) καρέφιλο Μακεδ. (Βέρ.) Πληθ. γαρούφα Τσακων.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γαρόφαλον (βλ. Δουκ., ἐν λ.)

μαρτυρουμένου καὶ ἐκ τῆς μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς (βλ. Ε. Legrand, Bibl. Gr. Vulg. 2, 12 καὶ Δουκ., ἐνθ' ἄν.), προελθόντος δὲ ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗς. καρυόφυλλον διὰ τῶν Λατίν. τύπων *cariophalum-gariophalum-gariofilum-garopholum* (βλ. Thes. Ling. Lat., ἐν λ. *caryophyllum*. Corpus Glossar. Latin., ἐκδ. Goetz, ἐν λ. *careophilum*. Du Cange, Gloss. med. et inf. Latin., ἐν λ. *garofollum*), ὅθεν καὶ Βυζαντ. καρυόφαλον καὶ καρόφαλον (βλ. Πρόδρομ. III, 150, ἐκδ. Hesselting-Pernot σ. 54) καὶ Ἑνετ. *garofalo* καὶ Ἰταλ. *garofano*. Πιθανῶς ἐκ τοῦ παραγώγου γαροφαλιά, μεταβληθέντος εἰς γαρεφαλιά (διὰ τροπῆς τοῦ ἀτόνου ο εἰς ε παρὰ τὸ ὑγρόν: βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 239) καὶ περαιτέρω εἰς γαριφαλιά (ἴσως διὰ τῶν βορείων ἰδιωμάτων), προῆλθεν κατ' ὑποχωρητικὸν μετασχηματισμὸν οἱ τύποι γαρέφαλο καὶ γαρίφαλο, καίτοι ἡ ἐνωρὶς συντελεσθεῖσα παραφθορὰ τῆς Ἑλλήν. λέξεως διὰ τῆς Λατινικῆς, Ἀραβικῆς (πβ. τοὺς τύπ. γαρούμφουλο-καρονφίλ, ἐν Δουκ., Append. ἐν λ. γαρόφαλα καὶ καρονφίλ), Ἰταλικῆς καὶ Τουρκικῆς, καὶ ὁ ἐκ ταύτης συμφυρμός, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἐμπορίου ἰδίως, συνετέλεσαν ἐνδεχομένως εἰς τὸν σχηματισμὸν τούτου ἢ ἐκείνου τῶν τύπων τῆς Ν. Ἑλληνικῆς. Οὕτω, ὁ τύπ. καρόνφουλο προῆλθεν ἀσφαλῶς ἐξ ἐπιδράσεως τῆς Ἀραβικῆς, οἱ δὲ τύπ. καρέφιλο-γαρέφιλο-γαράφιλον ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἐκ τῆς Τουρκικῆς σχηματισθέντων τύπων κατ' οὐδ. εἰς -ι (καρεφίλι-καραφίλι-καραφούλι, δι' οὗς ἰδ. καρεφίλι), οἷτινες συνεφύρθησαν ἐπὶ πλεον ἑνιαχοῦ, φθογγολογικῶς καὶ σημασιολογικῶς, πρὸς τὸ τῆς Ν. Ἑλληνικῆς καρυοφύλλι, ὁ ἰδ. Ὁ τύπ. γαριόφαλο καὶ ἐν Ἰατροσοφίᾳ τοῦ 14ου αἰ. (Ε. Legrand, ἐνθ' ἄν. 2,8).

1) Ὁ εἰς σχῆμα μικροῦ κεφαλῶτοῦ κάρφους φερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον ἀπεξηραμμένος κάλυξ τοῦ δένδρου τῶν τροπικῶν χωρῶν καρυόφυλλος ὁ ἀρωματικὸς (*caryophyllus aromatica*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (*caryophyllaceae*), χρησιμοποιούμενος κυρίως πρὸς ἄρτυσιν φαγητῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀρωμάτισιν γλυκυσμάτων καὶ ποτῶν καὶ πρὸς παρασκευὴν φαρμάκων κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Ἀγόρασσε κανέλλα καὶ γαρίφαλα νὰ βάλωμε 'ς τὸ φαί κοιν. Πάρε μιὰ δραχμὴ γαρούφαλα γιὰ τὰ κουλλούρια πολλαχ. Ἐχ'ς νὰ μ' δώ' ἡς λίγα γαρέφαλα νὰ καρφώσουν 'ς τοὺ μπακλαῆ; (μπακλαῆς = μπακλαβᾶς) Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Καλοῦνι τ'ς συγγινεῖς 'ς τοῦ γάμου μὴ γαρούφαλα Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.). Ὁ 'ν' ἔχα βαλητὰ γαρούφα τσ' ὀ' νυζίζα ἀ βασκολλιούρα (δὲν ἔχει βάλει γαρίφαλα καὶ δὲν μυρίζει ἢ βασιλόπιττα) Τσακων. || Φρ. Θέλει νὰ τὸν καλέσουν μὲ γαρίφαλα (ἐπὶ ἀποφεύγοντος ἢ δυστροποῦντος νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς προφορικὴν πρόσκλησιν) Πελοπν. (Μαντίν.) κ.ά. Μόσκος καὶ γαρίφαλα! (εὐχὴ πρὸς παιδίᾳ ἐρευγόμενα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Συνών. φρ. Μόσκος καὶ κανέλλα. || Παροιμ. Μαῦρο εἶναι καὶ τὸ γαρίφαλο, μὰ πουλεῖται μὲ τὸ δράμι (ἐπὶ τῶν φαινομενικῶς εὐτελῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς πολυτίμων) πολλαχ. || Ἄσμ.

Μελαχρινὸ σέ εἶπανε, πολὺ σοῦ κακοφάνη, μαῦρο καὶ τὸ γαρόφαλο, μὰ πάει μὲ τὸ δράμι Κύθηρ. κ.ά.

Γαρέφαλο γι' ἃ γαταπιῶ, κανέλλα γι' ἃ μασήσω, ὅλα μοῦ φαίνονται πικριά, ὡσὰ δὲ σέ φιλήσω Κρήτ.

Γαρεφαλιᾶς γαρέφαλο τσαὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
 σὰ μ' ἀγαπᾶς, μαργιόλας γιέ, κάμε τὸν κόπο τὸ' ἔλα
 Εὔβ. (Βρύσ.) Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. καὶ Βυζαντ. Συνών.
 καρεφίλι, καρνοφύλλι, μοσκοκάρφι, μπαχαρι-
 κό. 2) Συνεκδ. α) Τὸ πρῶτον μικρὸν κέρατον τῶν ἐρι-
 φίων Κύθν. β) Τὸ κέρατον αἰγῶν καὶ βοῶν Ἄνδρ.
 (Κόρθ.) Βιθυν. Θράκ. (Μαῖστρ. Μυριόφ. κ.ά.) Μεγίστ.
 Μύκ. Σέριφ.: Δέν ἔει μεγάλη γαρίφαλα (ἐνν. τὸ βόδι)
 Κόρθ. Ἰερίφ. τὰ γαρόφαλα τοῦ βουδιῶ μὴ τοῦ γαῖμα
 τοῦ γρουνιῶ Μαῖστρ. Συνών. κέρατο, κόρνο.
 γ) Τὸ κέρατον τῆς ἐλάφου Ρόδ. Συνών. λαφοκέρατο.
 δ) Ὁ στῦλος τοῦ ὑπέρου εἰδους κίτρων, διατηρούμενος
 μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ καρποῦ Κρήτ. Πβ. γαριφαλά-
 τος 1. 3) Τὸ ἄνθος τοῦ καλλωπιστικοῦ φυτοῦ «γαριφα-
 λιᾶ», δι' ὃ ἰδ. γαριφαλιᾶ 2, διακρινόμενον διὰ τὸ ὠραῖον
 χρῶμα (συνήθως ζωρὸν κόκκινον, ἀλλὰ καὶ λευκὸν καὶ
 ποικίλον) καὶ τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν κοιν. καὶ Πόντ.
 (Χαλδ.) Τσακων.: Ἀγόρασα μερικὰ γαρίφαλα - Φτερίσε
 μου ἓνα μπουνκέτο γαρίφαλα - Τῆς πῆγε μιὰ ἀνθοδέσμη
 ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γαρίφαλα - Κόψε ἓνα γαρίφαλο
 νὰ βάλω 'ς τὸ πέτο κοιν. Δὲ δ' λείπ' πούτ' τοῦ γαρέφα-
 λου 'π' τ' ἀφτί Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἡ γαρουφαλίνα κάνει
 τὰ γαρούφαλα Πελοπ. (Ἑρμιόν.) Κόψε μ' ἓνα γαριό-
 φαλο τσαὶ δῶσ' μου νὰ μυρίσω Σκυρ. Νὰ 'ρᾶρε κάτ'σι
 γαρούφα ἀ Λένη! (Νὰ ἰδῆς κάτ'σι γαρίφαλα πού' ἔχει
 ἡ Ἑλένη!) Τσακων. || Φρ. Τὸ γαρίφαλο τὰ μάρανε
 (ἐνν. τὰ ροῦχα' ἐπὶ κακοενδεδυμένων, οἵτινες φέρουν
 ἄνθος ἢ ἄλλο ἀνάμειστον στόλισμα) Αἰγιν. Γαρούφαλου
 ἀμύριστον! (ἐπὶ κόρης ἀναμφιβόλως ἀγνῆς) Σάμ. κ.ά.
 "Ορ'σε δυὸ γαριόφαλα! (ἐπὶ φασκελώματος διὰ τῶν
 δύο χειρῶν ἢ δις διὰ τῆς μιᾶς) Σκυρ. || Παροιμ. Τὸ γα-
 ρούφαλο 'ς τ' ἀφτί κ' ἢ κασιόδα 'ς τὴν κορφή (ἐπὶ πτω-
 χῶν ἐπιδεικτικῶς ἐνδυομένων) πολλαχ. Γαρούφαλο
 'ς τὴν γειτονιά κι ἀγκάθι μέσ' 'ς τὸ σπῆτι (ἐπὶ τῶν φερο-
 μένων εὐγενῶς πρὸς τοὺς ξένους, βαναύσως ὁμῶς πρὸς
 τοὺς οἰκείους) Σίφν. Σύμ. || Γνωμ. Σ'τὰ εἴκοσι γαρί-
 φαλο, 'ς τὰ εἴκοσι πέδε βιόλα | καὶ 'ς τὰ τριάδα διασεμὶ
 καὶ 'ς τὰ σαράδα 'μόλα (ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ἣν παρου-
 σιάζει ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας)
 Θήρ. (Οἶα) || Ἄσμ.

Ἄσπρο γαρίφαλ-λο τοῦ Μά' κι ἄλικε κατιφέ μου,
 λένουμ βῶς ἀγαπᾶς ἀλλοῦ καὶ βαροφαίνεται μου
 Νίσυρ.

Γαρούφαλ-λᾶο μῆμ-μαραθ-θῆς, κουτσί μου μῆμ-
 μαδήσης,
 κ' ἐσὺ ἄσπρο γιαισεμάκιμ-μου ἀλ-λᾶοῦ μὴν ἀγαπήσης
 (κουτσί = ῥόδον εἰς κατάστασιν κάλυκος) Ρόδ.

Κοιμήσου, χαιδεμένο μου, 'ς τὴν δροσερὴ σου κλίνη,
 ὅπου μυρίζ' ἡ στρώση σου γαρούφαλα καὶ κρίνοι
 Ἰων. (Ἑρυνθ.)

Γαρίφαλό μου τοῦ Μαῖου καὶ βιόλα μου καρνάδα,
 'ιὰ σέναν ἐτραυδήσα τὴν ἄλλην ἐβδομάδα
 (καρνάδα = κόκκινη) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

"Οταν σὲ βλέπου κ' ἔρχεσαι μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια,
 ἐσὺ 'σαι τὸ γαρίφαλον καὶ τ' ἄλλα τὰ κλοννάρια
 Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τσιμπούλι σ' ἔχω 'ς τὴν καρδιά, γαρούφαλο 'ς τ' ἀφτί μου,
 κορώνα μὲ διαμαντικά σ' ἔχω 'ς τὴν τσεφαλή μου
 (τσιμπούλι = ζουμπούλι) Πάρ.

Καρόφαλον τσαταλοντό μὴ τὰ σαράδα φύλλα,
 σαράδα σ' ἀγαπούσα κι πάλ' ἰγὼ σὶ πῆρα
 Λήμν.

Ἄμὸν ντ' ἔκ'σεν ἀτο, ὁ Μανόλης δαιμονίστηκεν,
 ἔκοκκίν'τ'σεν καὶ τὸ γαῖμαν σὰν γαριφίλον
 Πόντ. (Χαλδ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαρίφαλο τοῦ βουνου,
 τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ χιτῶν ὁ λεπυρώδης (tunica gluma-
 cea) ἢ χιτῶν ὁ χνοώδης (tunica velutina), τῆς τάξεως
 τῶν καρποφυλλωδῶν (caryophyllaceae) Ζάκ. κ.ά.
 3) Διάφορα ἀγριοφύλουδα τῆς αὐτῆς τάξεως φυτῶν,
 ὡς διόσανθος ὁ ἰξώδης (dianthus viscida), διόσανθος
 ὁ εἰδικὸς (dianthus species), κλπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.
 κ.ά.) Πελοπ. (Μάν.) Πβ. ἀγριογαρίφαλο.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὅν. ἀνδρῶν ἢ ἐπῶν. ὑπὸ τύπ. Γα-
 ρίφαλος ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. Γαρόφαλος Κύθηρ. Γαρούφαλος
 Βιθυν. Θράκ. (Γέν. κ.ά.).

γαριφαλόβιολα ἡ, Κρήτ. (Μονοφάτσ.) γαρουφό-
 βιολα Κρήτ. (Μαλάχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ βιόλα. Ὁ τύπ. γαρου-
 φόβιολα ἐξ ἀμαρτ. γαρουφαλόβιολα, καθ' ἀπλο-
 λογίαν.

Γαρίφαλο 3, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σηκώσου, γαρουφόβιολα, λούσου, χτενίσου μόσκο
 καὶ τὸ γαρθὸ σοῦ φέραμε καὶ περιμένει ἀπ' ὄξω
 Μαλάχ. Πβ. βιόλα 3.

γαριφαλοκέντητος ἐπίθ. ἀμαρτ. γαρουφαλοκέντη-
 τος Ἀ. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 116 — Λεξ. Δημητρ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο καὶ τοῦ ἐπίθ. κεντητός.
 Ὁ κεκοσμημένος μὲ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1
 ἐνθ' ἄν.: Παίρνει 'ς τὸ χέρι γαρουφαλοκέντητο πορτο-
 κάλι Ἀ. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γαριφαλόλαδο τό, πολλαχ. γαριφαλόλαδον πολλαχ.
 βορ. ἰδιωμ. γαρουφαλόλαδο Ζάκ. Πάρ. — Γ. Ξενόπ.,
 Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1,131. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ λάδι.

Ἀρωματικὸν ἔλαιον παρασκευαζόμενον ἀπὸ τὰ «γαρί-
 φαλα» (μοσκοκάρφια) καὶ χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ ζα-
 χαροπλαστικῇ ἢ ὡς φάρμακον παυσίπονον (ὀδόντων
 κλπ.) ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀδελφή του εἶχ' ἓνα χαλασμένο
 δόντι... θὰ ἔπαιρνε κ' ἓνα μπουκαλάκι μὲ γαρουφαλό-
 λαδο Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἄν.

γαριφαλόστομος ἐπίθ. ἀμαρτ. γαρουφαλόστομος
 Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων τὸ στόμα μικρὸν καὶ ὠραῖον κατὰ τὸ χρῶμα,
 ὡς τὸ ἄνθος γαρίφαλο: Ἄσμ.

Ποῦ πᾶς, γαρουφαλόστομο καὶ μπαμπακοστηθᾶτο ;
 (ἐκ μοιρολ.)

γαριφαλούδι τό, ἀμαρτ. γαριφαλούδ' Θράκ.
 (Τσανδ.) γαρεφαλούδι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

1) Τὸ ἄνθος «γαρίφαλο» (βλ. γαρίφαλο 3), κατ'
 ἐννοίαν θωπευτικὴν Χίος (Καρδάμ.): Ἄσμ.

Καὶ τὸ φύτενγκα λουλ-λούδγια, | βγιόλες καὶ γαρε-
 (φαλούδγια

κ' ἤρκουνταν τὰ κοπελ-λούδγια | καὶ μοῦ κλέβγαν
 (τὰ λουλ-λούδγια

2) Εἶδος χόρτου, τὸ ὅποιον ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν
 παρασκευὴν φαρμάκου κατὰ τοῦ πυρετοῦ Θράκ. (Τσανδ.)

